

give juridiske Responfa og klare tvivlsomme Tilfælde. Det er rent Fantasteri at tro, at Rigsretten har faaet denne Ret i Grundloven. Rigsrettens Bestemmelse er saavel efter Forsfatningens Ord som efter Sagens Natur den at være en almindelig kriminel Domstol for Forbrydelser af en vis Art; efter vor Forsfatnings Natur er den slet ikke Andet, den er ikke noget Senat, ikke en Domstol, som man i Tvivlsmaal tyer til som Opmand eller Voldgiftsmand, det har aldrig været Meningen med Forsfatningens Bestemmelse derom, og det ligger heller ikke i dens Ord; det er fuldstændig grebet ud af Luften, naar man paastaar det. Rigsretten er en Domstol for politiske Forbrydelser udføvede af Ministre eller Andre, ikke Andet. Men denne Ret mangler sit Supplement i Straffeloven, og det er det Morsomme af det, hvad Enhver, der har fulgt Debatten i Bladene om Muligheden af at anklage Ministrene for Rigsretten, vil have lagt Mærke til, at naar man citerer den Paragraf, hvorefter Grundlovsbrud er strafbart, herfter der den største Forvirring, og man vil høre de mest modsatte Anskuelser. Vi ere virkelig takket være Regjeringens og Landsthingets Modstand mod en Ministeransvarlighedslov, naaede til det høist beynnderlige Tilfælde, at den eneste Forbrydelse der her i Landet ikke er strafbar, er Grundlovsbrud, alle andre Forbrydelser, den mindste selv indirekte Opsætsighed mod den lovlige Orden, straffes og straffes haardt, selv den svageste Tanke, ikke en Gang den er udtalt, rammer Lovens Arm, men Grundlovsbrud, et saqrant Grundlovsbrud, der smider hele Forsfatningen over Ende, det er ikke nogen strafbar Handling efter dansk Lov og Ret. Ja, det er virkelig saa, det kan ikke hjælpe, at vi ville søge at ty ind under andre almindelig bekjendte Paragrafer i Straffeloven, der handler om Forsømmelser i Embedsførelse, om Misbrug af Embedsmyndighed og alt saadant Noget, thi de ramme ikke det, her er Tale om, og de have heller aldrig tænkt paa at ramme det, Det er der ikke en Eneste, der er i Tvivl om. Altsaa siger jeg . . . (Afbrydelse) . . . jeg vil overlade Resten til det ærede Medlem; det hører ingen Steder hjemme. Altsaa gaar det saaledes til ved den Tilstand, som den nuværende Regjering ved sin Modstand mod en Ministeransvarlighedslov har skabt. Det er ikke blot Rigsretten, som er sammenfat af dens Venner, den har ikke blot ført disse Venner i Fristelse paa en bedrøvelig Maade i Fjor, idet den fik dem til at stemme for de Forster, der kunde være Tale om at anklage den for, men den fører dem endnu stadig ud paa det samme mo-

ralste Uføre og Mørke, idet den forelægger det ene store Tvistepunkt efter det andet for sine Venner i Landsthinget — men den har tillige selv hindret, at der er givet de fornødne Straffebestemmelser for, at den kan rammes af Rigsretten. Dersom Rigsretten skulde vise sig at være ganske upartisk, Noget, vi kunne haabe og tro paa, skjøndt jeg maa tilstaa, at min Tro til den menneskelige Styrke er ikke saa rodfæstet, at jeg saa let kan tro, at denne Upartiskhed er til Stede, men selv om det var Tilfældet, vilde den mest upartiske Rigsret staa raadvildt overfor denne Regjering og sige: Der er ganske vist begaaet Brud paa Grundloven, men der er ingen Straffebestemmelser, saa vi kunne ikke straffe den, Der er kun almindelige Straffebestemmelser, og Regjeringen har ikke forset sig forsætlig, men osv. osv. Og dermed er Historien ude. Men naar Stillingen nu er saadan, er den overordentlig god for Regjeringen; det skal jeg ikke mis kjende, men jeg finder, at paa den anden Side maa Regjeringen indrømme, at det er ikke rigtig handlet fra dens Side. Nu paastaar jeg ikke heller, at Regjeringen har gjort det med det bevidste Formaal, at fri sig for Rigsretten, det har den ikke gjort, og det ganske simpelt af den Grund, at jeg ikke tror, at Regjeringen har arbejdet i en Mærkelse med det Formaal at komme ud i Udføret, men Regjeringen har da ikke viist den Forudsæenhed, som den burde, og maa derfor vide, og det maa være den fuldstændig klart, at den selv er Skyld i, at da Rigsretten er bleven et virkningsløst Middel i Folkethingets Haand, falder det Lod, at den dog har brudt Grundloven, saa meget tungere i Vægtfaalen, end det ellers vilde falde. Det Grundlovsbrud er i Virkeligheden det Ulykkelige ved hele vor Tilstand. Regjeringen kunde have gjort alt Andet, der havde da været Mulighed for at komme ind i ordenlige Tilstande, men da Regjeringen ikke blot en Gang, men gjentagne Gange har drevet os ud i Grundlovsbrudets Udføre, saa ere vi uden vor egen Skyld komne til et Punkt, hvor jeg ikke ser nogen Udvei, saalænge denne Regjering sidder. Man kunde nu imidlertid tænke sig, at Nogen vilde se bort fra det og sige: Lad os tage Forslaget til Behandling alligevel. Men saa vil jeg bede dem, der ville gjøre det, om at overveie, hvad det vil betyde at forhandle et Forslag til en Grundlovsforandring fra den Regjeringens Side, som staar midt i et effektivt Grundlovsbrud. Jeg vil bede de Herrer tænke over, hvad det vil sige, inden Nogen virkelig vover det. Hvis